

нѣща ищешъ да ти ставатъ и да са смышлавашъ, че той ще бжде по добръ камъ тебе, нежели азъ цю вѣхъ.

І. Ще да са стараемъ така, моя мамо: но ще са оскоркимъ многъ, ако да умрешъ: защото не ще да те видимъ вѣке.

М. О, отистина, сыне мой: надамсе че ще те намѣримъ пакъ на небото, и че ще видиме тамъ бащати, и че ще бждеме сички заедно блаженни и благополучни.

І. Богъ е толкува добръ за насъ на тоа свѣтъ, щото самъ увѣренъ, че ще ны направя благошастливы на небеса.

М. Отистина несомнѣннъ, сыне мой, ако го обичаме, и ако го слѣшаме: а ако го не слѣшаме, не можеме да сме благополучни, и ако да ни позволи да идеме на небото. Но сега е вѣке время да са върнемъ.

Слезнаха прочее отъ планижта, и върнахасе въ доматъ си.

РАЗГОВОРЪ II.

—

На онъж вечеръ послѣ отъ вечеранѣто, Госпожа Анна направи единъ малакъ расходъ